

Kohtuasi T-237/02

Technische Glaswerke Ilmenau GmbH

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon

Juurdepäas dokumentidele — Määrus (EÜ) nr 1049/2001 — Riigiabi üle järelevalve teostamise menetlus — Erand, mis kaitseb uurimise eesmärki — Kaudne keeldumine — Konkreetse ja individuaalse hindamise kohustus — Menetlusse astumine — Menetlusse astuja nõuded, väited ja argumendid

Esimese Astme Kohtu otsus (viies koda), 14. detsember 2006 II - 5134

Kohtuotsuse kokkuvõte

1. *Menetlus — Menetlusse astumine — Menetluspoole, kelle toetuseks on menetlusse astunud, argumentidest erinevad argumendid*
(*Euroopa Kohtu põhikiri, artikkel 40, neljas lõik; Esimese Astme Kohtu kodukord, artikkel 116, lõige 3*)
2. *Euroopa Ühendused — Institutsioonid — Dokumentidele üldsuse juurdepääsu õigus — Määrus nr 1049/2001*
(*Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrus nr 1049/2001, artikkel 4*)

1. Kuigi Euroopa Kohtu põhikirja artikli 40 neljanda lõigu, mida kohaldatakse kõnealuse põhikirja artiklist 53 tulenevalt Esimese Astme Kohtu suhtes, ja Esimese Astme Kohtu kodukorra artikli 116 lõike 3 kohaselt ei ole menetlusse astujal keelatud esitada selle menetluspoole, kelle toetuseks ta on menetlusse astunud, argumentidest erinevaid argumente, siis vähemalt kehtib tingimus, et need ei tohi muuta kohtuvaidluse piire ning et menetlusse astumine toimub ikkagi selle menetluspoole nõuete toetuseks.

(vt punkt 40)

2. Pelgalt asjaolust, et määruse nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele alusel esitatud juurdepääsutaotluses nimetatud dokument käsitleb erandiga kaitstud huve, ei piisa erandi kohaldamise õigustamiseks. Põhimõtteliselt saab erandi kohaldamist õigustada ainult juhtudel, kui institutsioon on eelnevalt kontrollinud esiteks seda, kas dokumendile juurdepääs ohustaks kaitstud huvi konkreetselt ja reaalset ning teiseks seda, kas nimetatud määruse artikli 4 lõigetes 2 ja 3 käsitletud olukorras teenib avaldamine ülekaalukaid üldisi huve. Lisaks peab kaitstud

huvi kahjustamise oht olema mõistlikult eeldatav ning mitte ainult oletuslik. Järelikult tuleb hindamine, mis on institutsioonile erandi kohaldamisel kohustuslik, konkreetselt läbi viia ja see peab nähtuma otsuse põhjendustest. Lisaks tuleneb nimetatud määrusest, et kõiki artikli 4 lõigetes 1–3 sätestatud erandeid kohaldatakse „igale dokumendile”. See konkreetne hindamine tuleb läbi viia iga juurdepääsutaotluses nimetatud dokumendi suhtes.

Lisaks sellele on vaid konkreetse ja individuaalse hindamise — vastandina abstraktsele ja üldisele hindamisele — tulemusena institutsioonil võimalik hinnata taotlejale osalise juurdepääsuõiguse andmise võimalust vastavalt sama määruse artikli 4 lõikele 6, ning mis puudutab juurdepääsuõigust puudutavate erandite *ratione temporis* kohaldamist, siis näeb nimetatud määruse artikli 4 lõige 7 ette, et lõigetes 1–3 sätestatud erandeid kohaldatakse üksnes selle ajavahemiku jooksul, mil kohaldatav kaitse on „dokumendi sisu” alusel õigustatud.

Institutsiooni kohustus viia läbi juurdepääsutaotluses nimetatud dokumentide sisu konkreetne ja individuaalne hindamine on seega põhimõtteline lahendus, mida kohaldatakse kõigile nimetatud määruse artikli 4 lõigetes 1–3 nimetatud

eranditele, olenemata nende soovitud dokumentidega seonduvast valdkonnast, ning seda ka juhul, kui tegemist on eelkõige kartellide valdkonnaga nagu eespool punktis 24 viidatud VKI kohtuotsuse aluseks olevas kohtuasjas, või riigiabi hindamise valdkonnaga. Siiski ei pruugi niisugune hindamine olla vajalik, kui üksikjuhtumi eriliste tingimuste tõttu on ilmselge, et juurdepääsust tuleb keelduda või vastupidi, seda lubada. See võib ette tulla eelkõige juhul, kui teatud dokumendid on esiteks kas tervikuna ilmselgelt hõlmatud juurdepääsuõigust käsitleva erandiga, või vastupidi — tervikuna ilmselgelt juurdepääsetavad,

või kui komisjon on nende suhtes varasemalt läbi viinud konkreetse ja individuaalse hindamise sarnastel asjaoludel. Dokumentide hindamise kohustusest kõrvale kaldumine on lubatud ainult erandjuhtudel ja üksnes siis, kui dokumentide konkreetse ja individuaalse hindamisega kaasneva administratiivtöö maht kujuneb eriti suureks, ületades selle, mida võib mõistlikult nõuda.

(vt punktid 77–79, 85, 86, 94)